

La primera dama irreverent

per Valérie Tasso, escriptora

Carla Bruni representa una alenada de llibertinatge en aquest circ polític en què els nans mai no acaben de créixer i els pallassos continuen explicant l'acudit vell i sense gràcia de sempre.

Recordo allò que s'explicava d'un cargol que des del terra en mirava un altre que estava reposant al sostre. "I tu com has arribat fins aquí?", li preguntava. "Ja ho veus", responia el cargol encimbellat, "llepant, llepant..." Però de la mateixa manera que no totes les nenes que estan bones van al cel, no tots els aprofitats són éssers menyspreables. Carla Bruni evita, al meu parer, l'estigma del trepa. El que diferencia aquest exemplar d'exhibició, que va saber utilitzar la passarel·la per creuar un pont i no per tornar al mateix lloc després d'un suau canvi de rumb, és la seva fidelitat estricta i irreductible a si mateixa; ella no muta, no s'acomoda, no es resigna i no se supedita. Aquest animal irreverent que no entén de reverències, que només doblega l'espinada per recollir el sembrat i que manté la genuflexió no per adular, sinó per a altres lúbrics menesters, el veig més com una d'aquelles dones que han sabut estar a tots els llocs (i en totes les postures), híbrides entre la musa i la *femme fatale*, irresistibles i inspiradores, que solen fer de la manca de virtut dels altres la seva virtut. Intel·ligent, descarada, lúcida, coqueta, exquisidament frívola, bella com un àspid i sensible com un cop sec, prou culta (quina falta li fa a un falcó saber d'ornitologia sent un falcó?), Carla Bruni acostuma a produir-me el somriure negre de les bones comèdies angleses, aquelles en què de les formes en fan l'art per evitar les formes. Un afalac, en definitiva, a aquesta llibertina que ha fet de Sarkozy el primer home de França, d'aquest país, com diu l'anunci, "la república de casa meva", i que podria perfectament cantar (perquè coneix la resposta) allò de *La bamba*, sí, ja saben, allò de "Para subir al cielo..."

